

een zijn woorden gaan 't eene oor in, 't andere uit... en een ander z'n woorden blijven er in. Jou gedachten zijn er in gebleven... en die gedachten hebben ons ongelukkig gemaakt... (*hij snikt en steunt z'n hoofd met de hand*).

PAUL.

Maar m'n beste Holtz als jij dan denkt dat ik zoo'n verbazenden invloed op haar heb... dan zal ik probeeren dien invloed te gebruiken om haar tot andere gedachten te brengen. Dan zal ik met haar spreken...

HOLTZ (*opkijkend*).

Met haar spreken...

PAUL.

Ja. Zeker; dan zal ik zien wat ik er aan doen kan. Als jij zegt dat ik je haar ont-nomen heb, dan zal ik trachten je haar terug te geven. Is dat nu niet 't beste bewijs van mijn goeden wil om 't weer in orde te brengen!

HOLTZ (*tusschen hoop en twijfel*).

Als dat nog maar kon...

PAUL.

O natuurlijk... ik kan alleen maar mijn best doen, niet waar? Of ik slagen zal?? (*twijfelbeweging*) Ik overschat mijn krachten niet! Maar ik kan 't toch probeeren, wie weet? Je beweert dat ik invloed op haar heb...

HOLTZ (*oplevend*).

Ja... ja zeker heb je dien... God ja... zeg... doe wat je kunt... doe 't...

PAUL.

Ik beloof 't je. Ik zal doen wat ik kan. Och 't hangt soms van een... kleinigheid... een handigheid af... je moet er zoo'n beetje mee om weten te gaan. Ja, zie je Holtz... daar moet je dan verder ook heusch op letten. Zooals toen met je meisje... dat pakte je heelemaal ver-keerd an... heelemaal verkeerd.

HOLTZ.

Ja maar...

PAUL.

Geloof me nou. Je ziet nu immers zelf hoe zoo'n scène uitloopt. Je moet 't nooit zóó aanpakken... nooit ruw... dan trek je altijd aan 't kortste eind... 't Is Sèvres-porselein, weet je, dat vrouwengoejde!

HOLTZ.

Jawel. Jij hebt er natuurlijk slag van om daarmee om te gaan... maar ik... (*onwille-keurig kijkt hij naar zijn handen*). (*Paul lacht*).

PAUL.

Och, 't is een kunstje, dat te leeren is!

HOLTZ.

Nu, ik zou wel eens willen weten hoe jij nu zulke kwesties behandelt... hoe leg jij 't an om daarbij aan 't langste eind te trekken?

PAUL (*lachend*).

Oh... ça dépend! Nu eens zoo, en dan eens zus... maar... ik kan je juist een voorbeeld geven. Kijk eens. Dit is 't ge-given: ik maak kennis met een dame... laten we haar Virginie noemen... ze is mooi natuurlijk... héél mooi, heel aardig... Enfin, ik interesseer me voor haar... zij interesseert zich voor mij... we dansen samen; glimlachjes... bloemen... ont-moetingen... Paul et Virginie... rozen-geur en maneschijn. Op een dag echter schijnt Virginie zich niet meer voor haar Paul te interesseeren, géén ontmoeting, géén glimlachjes, geen rozengeur en maneschijn... Wat doe ik nu?

HOLTZ.

Ik weet 't niet.

PAUL.

Ik stuur bloemen, héél mooie bloemen aan Virginie's beste vriendin en ik verdwijn uit de stad, plotseling... zonder een woord... zonder een groet... zonder iets; ik ben eenvoudig... wèg...

HOLTZ.

En?

PAUL (*haalt een briefje uit zijn zak*).

Dit is 't resultaat. Lees maar.

HOLTZ (*neemt 't aan en leest half luid*).

Maar kòm toch... kòm toch terug... doodelijk ongerust... vreeselijk verlangend, onbegrijpelijk vertrek... (*hij geeft 't terug*) Is dit... is zij...

PAUL (*lachend*).

Zij is Virginie... en ik ben weer háár Paul!! (*bergt 't briefje weer*) En nou heb jij me nog al verdacht van...

HOLTZ (*in de rede vallend*).

Nee, nee... zeg dat nou niet meer. Ik ben onbillijk geweest... ik weet 't wel. Waarachtig Oudendael... 't spijt me zoo... maar god... ik was ook zoo allemachtig ongelukkig... en...

PAUL (*bon seigneur*).

Goed, goed, goed. Praat er maar niet meer over. Laten we nu maar liever zien de zaak weer in orde te brengen. Als jij juffrouw van Gelderen nu even waar-